

РЕШЕНИЕ

№ 15272

гр. София, 21.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в публично заседание на 02.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **2478** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. И., гражданин на Република П., [дата на раждане], притежаващ национален паспорт серия № SC1330152, издаден на 24.08.2023 г. от компетентните органи в Република П., валиден до 24.08.2033 г., чрез адв. В. А. В., САК, срещу отказа за издаване на виза вид „D“, постановен от Р. Р., пълномощен министър, Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в И., Република П..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради допуснати нарушения на формата, материалноправните и процесуално - правните разпоредби и несъобразяване с целта на закона. Счита, че административния орган е издал обжалвания отказ без да са изяснени релевантните факти и обстоятелства. Твърди, че е проведена предварителна процедура за издаване на Разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване“, съгласно чл. 24и от ЗЧРБ, в която процедура исканото разрешение вече е получено. Посочва, че изложените в отказа правни основания, касаят съвсем различни фактически обстоятелства. Излагат се доводи, че оспореният отказ за виза е издаден в нарушение на чл. 8 и чл. 14 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Иска се отмяна на отказа и изпращане на преписката на компетентния орган с указания за издаване на поисканата виза. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява лично, представлява се от адв. В., който поддържа жалбата, представя превод на документи, от които желае да се ползва страната, претендира разноски по списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът - Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в И., Република П., не се представлява в съдебното заседание, изпраща писмени бележки, в които моли жалбата да бъде отхвърлена.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление от 11.11.2025г. от гражданин на Република П., [дата на раждане], притежаващ национален паспорт серия № SC1330152, издаден на 24.08.2023 г. от компетентните органи в Република П., валиден до 24.08.2033 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти; писмо с рег. № 536400-68458 от 29.07.2025 г. на Дирекция „Миграция“ с което е уведомен работодателя „Фiona 2022“ ЕООД, че за лицето има представен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 години; трудов договор сключен с „Фiona 2022“ ЕООД; длъжностна характеристика; договор за наем на недвижим имот сключен от името на „Фiona 2022“ ЕООД; свидетелство за съдимост; Полица за медицинска застраховка.

След разглеждане на заявлението, компетентният административен орган е приел, че са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Като в допълнителни забележки е посочено: „Лицето е с рисков миграционен профил за миграция към друга европейска страна. Анализът и оценката на апликантите от П. на основание трудова заетост, сочат че същите подават заявление за виза с цел да получат пребиваване и достъп до цяла Европа. Следполучаването на пребиваването, пакистанските граждани бягат към други страни от Европейския съюз и се установяват незаконно. Миграционен риск“.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 10 от 15.04.2024 г. на Посланика на Република България в И., Република П. с която Р. Р., като пълномощен министър, завеждащ Консулска служба в посолството в И., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Съгласно прието по делото писмено становище от Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи в производствата по издаване на визи за дългосрочно пребиваване по чл. 24и от ЗЧРБ Дирекция „Миграция“ не изразява становище, тъй като не е участник в съгласувателната процедура по издаване на виза тип „Д“ по заявлението на А. И..

В хода на съдебното производство по делото на основание чл. 186 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК съдът е задължил Държавна агенция „Национална сигурност“, да представи по делото писменото становище, с което от ДАНС е дадено отрицателно становище по изпратеното за съгласуване заявление на А. И., в което лицето не е идентифицирано като заплаха за националната сигурност.

Също така са снети гласни показания от свидетел, който е управител на дружеството работодател, с което чужденеца е сключил трудов договор – „Фiona 2022“ ЕООД.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от Р. Р., като пълномощен министър, завеждащ Консулска служба в посолството в И., Република П., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи и Заповед № 10 от 15.04.2024 г. на Посланика на Република България в И., Република П..

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. В цитираните точки е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17) и когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване (т. 24).

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за излагане на мотиви в административния акт. Когато административният акт се издава в писмена форма, то той трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от Закона за чужденците в Република България. Не е посочено и описано защо административният орган приема, че апликантът не доказва достоверно целта на престоя си. Съдът счита, че апликантът е посочил целта на престоя си ясно в молбата. За да бъде законосъобразен постановеният отказ на соченото основание - чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, трябва да не бъде установена достоверно специфичната цел у чужденеца или да са налице доказани факти, които обуславят съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза.

Такива факти не се установяват по преписката, от една страна, тъй като липсват доказателства в тази насока, чието доказване е в тежест на административния орган. Напротив, по делото е представен трудов договор, сключен между „Фiona 2022“ ЕООД и А. И., както и всички необходими документи, за да получи лицето исканата от него виза тип „Д“. В хода на откритото съдебно заседание като допуснат свидетел беше разпитан и управителя на дружеството „Фiona 2022“ ЕООД. Той разказва, че не познава лично А. И., тъй като е използвал услугите на агенция за подбор на персонал. Споделя своите затруднения да намери квалифициран персонал в областта на шивашките услуги, въпреки че П. е град с история в производството на облекла и дрехи. Твърди че има издадени разрешения за служители, но се бави издаването на визи, което възпрепятства дейността му. Сочил, че е осигурил нормални условия за живот на своите служители на адреса, за който е сключен договора за наем, който имот се намира на 5-10 минути пеш от производствената база на дружеството. Настоящият съдебен състав кредитира изцяло свидетелските показания на работодателя, тъй като същите са в съответствие и с останалия събран доказателствен материал по делото.

Видно от събраните доказателства към момента на подаване на заявлението за издаване на виза, кандидатът вече притежава валидно разрешение за достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ, за срок от 3 години. Това разрешение би следвало да улесни процедурата по получаването на виза тип „Д“, тъй като вече веднъж лицето е било проверено от всички компетентни органи. При проведената процедура за издаването на разрешение за продължително пребиваване с цел работа участие вземат Дирекция „Миграция“, Агенцията по заетостта и ДАНС. Всички тези заинтересувани страни вече веднъж са дали своето положително становище относно А. И..

Противно на това, издаването на виза е отказано, въпреки наличието на „Единно разрешение за пребиваване и работа“. Изразеното отрицателно становище от ДАНС действително би обвързало административния орган, отговорен за издаването на виза тип „Д“, но само когато становището касае националната сигурност. Тоест лицето следва да бъде определено като заплаха за националната сигурност съгласно чл. 4, ал. 1, т. 14 и чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗДАНС. В случая не са доказани подобни съображения, което означава че органът дължи преценка дали са налице останалите условия за издаване на виза и ако отсъства едно от тях, отказва издаването на виза, в който случай сочи не само правното основание, но и мотивите на решението си /чл. 10а, ал. 2 ЗЧРБ/.

В заключение, трябва да се посочи и следното: в оспорвания отказ за издаване на виза, не става ясно защо органът приема, че целта и условията на заявеното пребиваване не са достоверно доказани, след като са изпълнени изискванията на закона и са представени необходимите документи по смисъла на чл. 24и, ал. 5 ЗЧРБ. Също така не се разбира защо само поради произхода на лицето, това че е от Република П., се приема, че същият е с рисков профила за миграция към други европейски държави, без да се изследва и анализира конкретното положение на лицето с всички индивидуализиращи го факти и обстоятелства от значение за случая. Всичко това обуславя извода, че процесният акт не е надлежно мотивиран.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид „D“ е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто

отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

С оглед изложеното се прави извода, че отказът е немотивиран, като позоваващ се единствено на правната норма. Когато се постановява отказ за лицето трябва да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат да се намират и в отделно становище към преписката, което в конкретния случай не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства. При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят поисканите разноски, състоящи се от 5.11 евро за държавна такса и 511 евро по договор за правна защита и съдействие, заплатени на адв. В. В. в брой.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. И., гражданин на Република П., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт серия № SC1330152, издаден на 24.08.2023 г. от компетентните органи в Република П., валиден до 24.08.2033 г., чрез адв. В. А. В., САК, ОТКАЗА за издаване на виза вид „D“, постановен от Р. Р., пълномощен министър, Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в И., Р. П., постановен на 02.02.2026 г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на А. И., гражданин на Република П., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт серия № SC1330152, издаден на 24.08.2023 г. от компетентните органи в Република П., валиден до 24.08.2033 г., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на А. И., гражданин на Република П., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт серия № SC1330152, издаден на 24.08.2023 г. от компетентните органи в Република П., валиден до 24.08.2033 г., чрез адв. В. А. В., САК, на основание чл.143, ал.1 от АПК сторените в производството разноски в общ размер на 516,11 евро, съставляващи адвокатско възнаграждение в размер на 511 евро и заплатена ДТ в размер на 5.11 евро.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: